

[Elmholt.]

hedskasse uden karenstid, når han vender tilbage. Vi medvirker med glæde til denne ophævelse.

Dernæst vil man harmonisere bestemmelserne for nyuddannedes adgang til at sikre sig dagpenge under ledighed. Der findes forskellige regler for de forskellige grupper, der har været igennem en uddannelse — en uddannelse, som dog i lovforslaget er fastsat til at skulle være af en varighed af mindst 18 måneder. Nu er man nået frem til, at de gunstigste bestemmelser, der gælder på dette område, nemlig bestemmelserne for unge lærlinge, også kommer til at gælde for de andre grupper, der har været gennem en uddannelse. Også på dette område er vi positivt indstillet og vil gerne medvirke til denne harmonisering. Det kan da ikke undlade at gøre indtryk, at her er et punkt, hvor man igennem arbejdsløshedsforsikringen kan hjælpe nogle unge — eller nogle, der har været gennem en uddannelse — som ellers skulle have hentet hjælpen direkte på et socialkontor.

Endvidere sker der en ophævelse af den særlige begrænsning, der har været i retten til dagpenge for personer, der har en privat pensionsordning. Det er nævnt her af en tidligere ordfører, at der ved ophævelsen af denne begrænsning skete en retfærdshandling over for disse mennesker, der var ude for en diskriminerende behandling på grund af, at de modtog en pension af en ganske beskedne størrelse. Nu bliver dette forhold ændret, og også dette konstaterer vi med glæde og tilfredshed. Det kan kun være af betydning både økonomisk og personligt, at disse mennesker stadig kan deltage i arbejdslivet.

Som det næste vil jeg nævne den smidigere ramme, som man vil lægge om fremmødereglene ved arbejdsformidlingen. Ifølge lovforslaget skal der ske en lempelse. Man foreslår ordet „straks“ taget ud af loven, og der står i bemærkningerne, at de meget hyppige fremmøder skal bortfalde. Det er vel naturligt med den rationalisering af arbejdsformidlingen, man sigter på, men som man vel ikke ganske har nået endnu, men spørgsmålet er, hvor sporadisk, hvor sjælden man skal gøre kontakten mellem den arbejdssøgende og arbejdsformidlingen. Jeg så i en kronik i Politiken af hr. Erling Dine-

sens forgænger som arbejdsminister, at der var forlydender om, at der kan gå op til 5 uger mellem hvert fremmøde. Nu ved jeg ikke, hvor meget hold der er i disse forlydender, men en periode på 5 uger mellem en arbejdssøgendes besøg i arbejdsformidlingen er efter min opfattelse for lang tid. Vi må se at finde en balance mellem det, man må karakterisere som administrative fordele, og det, som vel kan karakteriseres som en god kontakt den arbejdssøgende og arbejdsformidlingen imellem. Jeg er i hvert fald af den overbevisning, at vi må ned på et betydeligt kortere tidsrum. Men det er selvfølgelig et spørgsmål, som kan rejses og diskuteres i udvalget.

Dernæst spørgsmålet om forbedringerne af de mobilitetsfremmende ydelser. Der står i bemærkningerne til lovforslaget, at nu skal der ske en ajourføring af de gældende takster, og at disse ajourføringer har deres baggrund i forhøjelsen af dækningsprocenten fra 80 til 90 pct. Jeg skal ikke gå ind på de enkelte dele, det er allerede nævnt. Man kan vel konstatere her, at vi er kommet ind i noget, som af venstres ordfører blev karakteriseret på den måde, at man forsøger at hive sig selv op ved håret. Jeg vil for så vidt hellere karakterisere det på den måde, at her er vi kommet ind i en økonomisk spiral. Man hæver dækningsprocenten; derved får man måske en formindsket mobilitet på arbejdsmarkedet, og for at genskabe den mobilitet, der er gået tabt, går man over til at hæve de mobilitetsfremmende ydelser. Det er vel nødvendigt, og derfor vil vi da også gå ind i et positivt udvalgsarbejde på dette område. Men vi konstaterer, at en udgift, som er vedtaget på ét område, nemlig forhøjelsen af dækningsprocenten, altså smitter af og fører til forhøjede statsudgifter også på et andet område.

Som det sidste vil jeg nævne de foreslåede ændringer i bestemmelserne om adgang til dagpengeordning for medlemmer, der tidligere var ramt af strejke- og lockout-reglerne. Nu skal ved en konflikt den kreds begrænses til de lønmodtagere, der netop er medlem af den konfliktramte kasse, eller — som lovforslaget nævner — hvis lønvilkår direkte påvirkes af konfliktens udfald. Der er nævnt to eksempler i de ledsagende bemærkninger, men vi føler os ikke helt tilfredsstillet og helt sikre på, at det, som er